

Arrest

nr. 225 622 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van
advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2019 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 26 augustus 2019 (bijlage 13septies) en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 26 augustus 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en van Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna de gemachtigde), de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Gent op 26/08/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: K.

geboortedatum: [...]1996

geboorteplaats:

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene kwam zich melden bij de stad Gent om een dossier gezinshereniging met zijn Belgische vader op te starten. Hij legde daarbij een paspoort voor.

De CDBV stelde echter vast dat het paspoort met nummer H2476567 een vervalsing betreft (referentie RR-2019—001080/AZ- 2019- 001419. De politie van Gent vatte deze feiten in volgend pv: GE.21.LA .061392/2019)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene kwam zich melden bij de stad Gent om een dossier gezinshereniging met zijn Belgische vader op te starten. Hij legde daarbij een paspoort voor.

De CDBV stelde echter vast dat het paspoort met nummer H2476567 een vervalsing betreft (referentie RR-2019—001080/AZ-2019- 001419.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kwam zich melden bij de stad Gent om een dossier gezinshereniging met zijn Belgische vader op te starten. Hij legde daarbij een paspoort voor.

De CDBV stelde echter vast dat het paspoort met nummer H2476567 een vervalsing betreft (referentie RR-2019—001080/AZ-2019- 001419. De politie van Gent vatte deze feiten in volgend pv: GE.21.LA .061392/2019)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door de PZ Gent op 26/08/2019 dat hij naar België is gekomen om er gezinshereniging met zijn vader A. S. op te starten. Hij legde daarbij echter een vervalst document voor, de procedure kon dus niet worden opgestart. Hij legt niet uit waarom hij niet terug kan naar Ghana, hij zegt enkel dat hij in België bij zijn vader wil blijven.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt

te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend hij n, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont bij zijn vader A. S. die beschikt over de Belgische nationaliteit. Dit opent voor betrokkene niet automatisch een verblijfsrecht. Hij meldde zich aan bij de gemeente Gent om een gezinshereniging op te starten met zijn Belgische vader. Aangezien de contributie niet betaald werd, kon de procedure niet worden opgestart. De relatie tussen een vader en zijn meerderjarige zoon valt in principe niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel betreft de relatie tussen partners of tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Bovendien woont de moeder van betrokkene nog in Ghana, een terugkeer betekent dus een mogelijke hereniging met zijn moeder.

Aangezien we geen medische elementen terugvonden in het dossier, betrokkene geen minderjarige kinderen heeft en we rekening hielden met het familiale leven van betrokkene, voldeden we aan de bepaling van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene kwam zich melden bij de stad Gent om een dossier gezinshereniging met zijn Belgische vader op te starten. Hij legde daarbij een paspoort voor.

De CDBV stelde echter vast dat het paspoort met nummer H2476567 een vervalsing betreft (referentie RR-2019—001080/AZ-2019- 001419).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kwam zich melden bij de stad Gent om een dossier gezinshereniging met zijn Belgische vader op te starten. Hij legde daarbij een paspoort voor.

De CDBV stelde echter vast dat het paspoort met nummer H2476567 een vervalsing betreft (referentie RR-2019—001080/AZ-2019- 001419). De politie van Gent vatte deze feiten in volgend pv: GE.21.LA .061392/2019)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door de PZ Gent op 26/08/2019 dat hij naar België is gekomen om er gezinshereniging met zijn vader A. S. op te starten. Hij legde daarbij echter een vervalst document voor, de procedure kon dus niet worden opgestart. Hij legt niet uit waarom hij niet terug kan naar Ghana, hij zegt enkel dat hij in België bij zijn vader wil blijven.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een

vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend hij n, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde hij n. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont bij zijn vader A. S. die beschikt over de Belgische nationaliteit. Dit opent voor betrokkene niet automatisch een verblijfsrecht. Hij meldde zich aan bij de gemeente Gent om een gezinshereniging op te starten met zijn Belgische vader. Aangezien de contributie niet betaald werd, kon de procedure niet worden opgestart. De relatie tussen een vader en zijn meerderjarige zoon valt in principe niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel betreft de relatie tussen partners of tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Bovendien woont de moeder van betrokkene nog in Ghana, een terugkeer betekent dus een mogelijke hereniging met zijn moeder.

Aangezien we geen medische elementen terugvonden in het dossier, betrokkene geen minderjarige kinderen heeft en we rekening hielden met het familiale leven van betrokkene, voldeden we aan de bepaling van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene kwam zich melden bij de stad Gent om een dossier gezinshereniging met zijn Belgische vader op te starten. Hij legde daarbij een paspoort voor.

De CDBV stelde echter vast dat het paspoort met nummer H2476567 een vervalsing betreft (referentie RR-2019—001080/AZ- 2019- 001419).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kwam zich melden bij de stad Gent om een dossier gezinshereniging met zijn Belgische vader op te starten. Hij legde daarbij een paspoort voor.

De CDBV stelde echter vast dat het paspoort met nummer H2476567 een vervalsing betreft (referentie RR-2019—001080/AZ- 2019- 001419). De politie van Gent vatte deze feiten in volgend pv: GE.21.LA .061392/2019)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door de PZ Gent op 26/08/2019 dat hij naar België is gekomen om er gezinshereniging met zijn vader A. S. op te starten. Hij legde daarbij echter een vervalst document voor, de procedure kon dus niet worden opgestart. Hij legt niet uit waarom hij niet terug kan naar Ghana, hij zegt enkel dat hij in België bij zijn vader wil blijven.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend hij n, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde hij n. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont bij zijn vader A. S. die beschikt over de Belgische nationaliteit. Dit opent voor betrokkene niet automatisch een verblijfsrecht. Hij meldde zich aan bij de gemeente Gent om een

gezinshereniging op te starten met zijn Belgische vader. Aangezien de contributie niet betaald werd, kon de procedure niet worden opgestart. De relatie tussen een vader en zijn meerderjarige zoon valt in principe niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel betreft de relatie tussen partners of tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Bovendien woont de moeder van betrokkene nog in Ghana, een terugkeer betekent dus een mogelijke hereniging met zijn moeder.

Aangezien we geen medische elementen terugvonden in het dossier, betrokkene geen minderjarige kinderen heeft en we rekening hielden met het familiale leven van betrokkene, voldeden we aan de bepaling van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Op dezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door Pz Gent op 26/08/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Mijnheer, die verklaart te heten(1):

Naam : A.

voornaam : K.

geboortedatum : [...]1996

geboorteplaats :

nationaliteit : Ghana

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/08/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene kwam zich melden bij de stad Gent om een dossier gezinshereniging met zijn Belgische vader op te starten. Hij legde daarbij een paspoort voor.

De CDBV stelde echter vast dat het paspoort met nummer H2476567 een vervalsing betreft (referentie RR-2019—001080/AZ-2019- 001419).

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kwam zich melden bij de stad Gent om een dossier gezinshereniging met zijn Belgische vader op te starten. Hij legde daarbij een paspoort voor.

De CDBV stelde echter vast dat het paspoort met nummer H2476567 een vervalsing betreft (referentie RR-2019—001080/AZ- 2019- 001419. De politie van Gent vatte deze feiten in volgend pv: GE.21.LA .061392/2019)

Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door de PZ Gent op 26/08/2019 dat hij naar België is gekomen om er gezinshereniging met zijn vader A. S. op te starten. Hij legde daarbij echter een vervalst document voor, de procedure kon dus niet worden opgestart. Hij legt niet uit waarom hij niet terug kan naar Ghana, hij zegt enkel dat hij in België bij zijn vader wil blijven.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die

Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend hij n, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont bij zijn vader A. S. die beschikt over de Belgische nationaliteit. Dit opent voor betrokkene niet automatisch een verblijfsrecht. Hij meldde zich aan bij de gemeente Gent om een gezinshereniging op te starten met zijn Belgische vader. Aangezien de contributie niet betaald werd, kon de procedure niet worden opgestart. De relatie tussen een vader en zijn meerderjarige zoon valt in principe niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel betreft de relatie tussen partners of tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Deze beslissing betekent dus geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Bovendien woont de moeder van betrokkene nog in Ghana, een terugkeer betekent dus een mogelijke hereniging met zijn moeder.

Aangezien we geen medische elementen terugvonden in het dossier, betrokkene geen minderjarige kinderen heeft en we rekening hielden met het familiale leven van betrokkene, voldeden we aan de bepaling van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

In de nota met opmerkingen werpt verweerder de onontvankelijkheid op van het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het inreisverbod.

In zoverre verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid vordert van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod stipt de Raad aan dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 hieromtrent als volgt:

“B. 6.1. In de interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen die aan het Hof wordt voorgelegd, kan enkel tegen een verwijderings- en terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld, en niet tegen een inreisverbod.”

[...]

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.

[...]

“Artikel 39/82, § 1 en § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt niet de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de interpretatie dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.”

Er blijkt dus dat er geen rechtsgrond bestaat om een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen het bestreden inreisverbod.

Ter zitting volhardt de raadsman van verzoeker in eerste instantie in de mogelijkheid tot het aanvechten van een inreisverbod in de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de samenhang met de eerste bestreden beslissing. Doch nadat de Wnd. voorzitter uitdrukkelijk wijst op het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof gedraagt hij zich naar de wijsheid van de Raad.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt onder meer dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten imminent is en dat indien de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet geschorst wordt, hij het reëel risico loopt om het land te worden uitgezet binnen zeer korte termijn. Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, “M.S.S./België en Griekenland”, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Çonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, “Silver en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging en van het recht op een eerlijke procesvoering.

Verzoeker voert aan dat hij de bestreden beslissing kreeg als gevolg van een politieel onderzoek naar de echtheid van zijn paspoort, voorgelegd in het kader van een gezinshereniging. Dit paspoort werd vals bevonden, hetgeen een essentieel motief is van de bestreden beslissing. Verzoeker voert aan dat hij via zijn raadsman het administratief dossier heeft opgevraagd, doch enkel de bestreden beslissingen heeft ontvangen en dat aan de raadsman telefonisch werd gemeld dat er niets meer is. Verzoeker stelt dat hij het land wordt uitgewezen op grond van motieven waar hij zich bijgevolg niet kan tegen verdedigen. Hij stelt dat de testen, de resultaten ervan of het PV waarnaar wordt verwezen niet worden voorgelegd. Verzoeker vervolgt dat niet voldaan is aan de vereiste, in het licht van de rechten van verdediging, dat de stukken waarnaar in de beslissing wordt verwezen en die de beslissing schragen zich in het administratief dossier bevinden. Er is evenmin een reden van openbaar belang of een onderzoek op strafrechtelijk vlak, die een voldoende verantwoording kunnen geven voor het niet voorleggen van het PV of het niet voorleggen van de onderzoeken en resultaten ervan. Verzoeker betwist de valsheid van het paspoort en stelt het raden te hebben naar de reden van de vervalsing, nu hij dat paspoort via de normale weg heeft aangevraagd en gekregen.

Verzoeker kan gevolgd worden dat het essentieel is voor de rechten van verdediging om inzage te kunnen verwerven in het administratief dossier en hierdoor te kunnen vaststellen welke stukken de grond vormen voor de feitelijke motieven waarop de beslissing steunt. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker prima facie niets voorlegt waaruit blijkt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken inzage in het administratief dossier (hierna: het AD) heeft gevraagd, noch een begin van bewijs dat de Dienst zou geantwoord hebben dat het AD niets meer bevat dan de bestreden beslissingen. Tegelijk heeft de Wnd. voorzitter aan de raadsman van verzoeker de mogelijkheid gegeven het dossier in te kijken voor de zitting. Zodoende heeft de raadsman hoe dan ook nog de kans gehad de stukken te zien waarop de gemachtigde zich steunt voor de vaststelling van de valsheid van het paspoort. De raadsman bevestigt dit ook ter zitting. Het AD bevat een administratief verslag van de federale politie van 26 augustus 2019 waarin wordt verwezen naar het PV dat in de bestreden beslissing wordt vermeld. Hierin wordt verwezen naar een analyseverslag aangaande de vervalsing van het paspoort dat werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit analyseverslag van 1 augustus 2019 wordt aangaande het buitenlands paspoort van verzoeker vermeld dat: *“het document stemt niet overeen met de officiële documentatie van onze dienst. Bij controle op basis van de ontvangen kopij stellen wij vast dat de wijze van invullen niet conform is met het gebruikelijke. De MRZ (Machine Readable Zone) is foutief, de controlecijfers en de samenstelling zijn niet correct. De foto werd op een foutieve manier aangebracht. De geldigheid van 10 jaar is niet mogelijk. Op basis van deze vaststellingen kunnen wij melden dat het om een vals document gaat.”* Bijgevolg bevat het AD wel degelijk het stuk waaruit blijkt waarom de

gemachtigde van oordeel is dat het door verzoeker voorgelegde paspoort vervalst is. Reeds uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat het paspoort vervalst is omdat de "CDBV" vaststelde dat het paspoort met nr [...] een vervalsing betreft. Het analyseverslag in het AD vormt een afdoende schragend stuk voor dit motief en verzoeker kreeg de kans, minstens ten laatste voor de zitting in de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, om kennis te nemen van dit stuk en hier ter zitting verweer tegen te voeren.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat prima facie geen schending van de rechten van de verdediging of van het recht op een eerlijke procesvoering blijkt. De raadsman van verzoeker sluit zich hier ter zitting bij aan.

Het eerste middel is niet ernstig.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting over het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, waarbij de Raad zich kan aansluiten, voert verzoeker aan dat het gevaar voor de openbare orde, dat hij zou uitmaken, niet wordt gemotiveerd in feite of in rechte maar enkel door middel van een stijlformule. Hij stelt dat hij zijn familiale band, verblijfsadres en alle info open heeft voorgelegd bij de bevoegde diensten in het licht van de gezinshereniging. Het feit dat het paspoort vals zou zijn, wordt als een zekerheid aangenomen en kan volgens verzoeker het gevaar voor de openbare orde niet verantwoorden, zodat de beslissing onzorgvuldig en disproportioneel is genomen omdat zijn woonplaats gekend is en hij dus niet zal verdwijnen. Verzoeker volhardt in het feit dat hij gekomen is om gezinshereniging aan te vragen met zijn vader en bij hem wil blijven en dat een beweerdelijk vervalst paspoort hier geen afbreuk aan doet. Verder gaat verzoeker in op de motieven aangaande de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij meent dat die motieven eventueel een weigering van de aanvraag gezinshereniging zouden kunnen verantwoorden, maar niet waarom verzoeker nu reeds moet worden geconfronteerd met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding en met een inreisverbod. De motieven zijn volgens hem niet terzake dienend en niet pertinent. Verzoeker acht de bestreden beslissing, in de huidige stand van het geding, zonder doorgedreven onderzoek, voorbarig.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Waar verzoeker van oordeel is dat aangaande het motief dat verzoeker door zijn gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden, er geen motieven zijn in rechte en in feite, en dat het om een loutere stijlformule zou gaan, volgt de Raad niet. Zowel voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten als voor de reden waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt zowel in rechte als in feite gemotiveerd.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten stoelt de gemachtigde zich zowel op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet, als op artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet. Bijkomend motiveert hij in feite dat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat verzoeker geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde motiveert ook verder dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

De gemachtigde verduidelijkt dat het paspoort, dat verzoeker voorlegde om een dossier gezinshereniging op te starten, werd onderzocht en er werd vastgesteld door de "CDBV" dat het om een vervalsing gaat en de politie van Gent hieromtrent een PV met nr [...] heeft opgesteld. Gezien het bedrieglijk karakter van die feiten, wordt verzoeker geacht door zijn gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Deze motieven gaan duidelijk verder dan een loutere stijlformule en zijn prima facie afdoende concreet en pertinent. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, bevat het administratief dossier het analyseverslag van de politie van 1 augustus 2019 waaruit blijkt dat vervalsingen konden worden vastgesteld aan de "Machine Readable Zone", aan de foto en aan de geldigheidsduur. De Raad acht het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op grond van deze vaststellingen meent dat door het bedrieglijk karakter van deze feiten, verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Het feit dat verzoekers woonplaats gekend is en hij volgens hem daarom niet zal verdwijnen, doet geen afbreuk aan de voormelde vastgestelde vervalsingen aan het door verzoeker voorgelegde paspoort. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat zelfs indien abstractie wordt gemaakt van het motief gestoeld op de openbare orde, het bevel op zich reeds in rechte en in feite op het dragend motief steunt dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, zoals voorzien in artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat het paspoort vals blijkt te zijn en verzoeker hoe dan ook geen geldig visum, noch geldige verblijfstitel voorlegt.

Wat betreft het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek heeft de gemachtigde opnieuw in feite en in rechte gemotiveerd, en dit eveneens op twee motieven die, indien rechtmatig, elk afzonderlijk het gebrek aan een vrijwillige vertrektermijn kunnen schragen. Vooreerst stoelt de gemachtigde die beslissing in rechte op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en op artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens motiveert hij in feite dat er een risico op onderduiken bestaat en verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Het risico op onderduiken wordt gemotiveerd doordat verzoeker gebruik heeft gemaakt in het kader van een verblijfsaanvraag van een vervalst document, met name het vervalst paspoort en omdat hij niet heeft meegewerkt met de overheden. Wat betreft het niet meewerken met de overheid, wijst de gemachtigde terug op de vervalsing van het paspoort, maar eveneens op het feit dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot gezinshereniging geen "contributie" (de Raad neemt aan dat de gemachtigde doelt op de retributie) heeft betaald, waardoor de procedure niet kon worden opgestart.

Verzoeker lijkt voor te houden dat het gebruik van een vervalst document op zich geen afbreuk doet aan zijn gekend adres, maar de Raad stelt vast dat §2 van artikel 1 van de Vreemdelingenwet het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken verder toelicht. Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet stelt inderdaad dat dit risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval, waarbij onder meer de volgende objectieve criteria uitdrukkelijk worden vermeld:

"2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;"

De motieven waarop de gemachtigde zich steunt om vast te stellen dat er sprake is van een risico op onderduiken, zijn dus uitdrukkelijk bij wet voorzien en kunnen op zich prima facie niet zonder meer als disproportioneel of niet terzake dienend worden beschouwd.

Waar verzoeker stelt dat hij hoe dan ook gezinshereniging met zijn vader beoogt en dat een beweerdelijk vervalst paspoort hier geen afbreuk aan doet, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat de procedure gezinshereniging niet werd opgestart omdat de retributie, zoals voorzien in artikel 1/1 §1 iuncto §2, 6° van de Vreemdelingenwet niet werd betaald. Verzoeker zal, mocht hij opnieuw gezinshereniging willen aanvragen met zijn Belgische vader, de retributie moeten betalen en eveneens zijn identiteit moeten aantonen overeenkomstig artikel 41 §2 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 52 §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) met een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zonder de betaling van de retributie, kan de Raad verzoeker niet volgen in zijn standpunt dat de gemachtigde na grondig onderzoek een beslissing had moeten nemen tot weigering van de aanvraag gezinshereniging in de zin van een weigering van het recht op verblijf voor meer dan drie maanden al dan niet voorzien van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk in artikel 1/1 §1 dat indien de retributie niet wordt betaald, de aanvraag niet-ontvankelijk is.

Waar verzoeker meent dat de gemachtigde zonder doorgedreven onderzoek niet thans reeds in de huidige stand van het geding omwille van een vals paspoort de bestreden beslissing had mogen nemen, kan de Raad prima facie niet volgen. Het is de Raad niet duidelijk waarop verzoeker precies doelt met het gebrek aan doorgedreven onderzoek. In elk geval blijkt wel dat een grondig onderzoek is gevoerd naar de echtheid van het paspoort en dat uit het analyseverslag blijkt welke vaststellingen werden gedaan om de vervalsing te staven. Indien verzoeker zou doelen op een doorgedreven onderzoek naar de aanvraag om gezinshereniging, dan herhaalt de Raad dat verzoeker niet betwist dat hij de retributie niet heeft betaald, hetgeen ook steun vindt in het dossier, zodat de gemachtigde nog niet kon overgaan tot een onderzoek van de grond van de aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoeker heeft prima facie niet aangetoond dat de motieven niet pertinent zijn om de aangevochten beslissing te schragen.

De Raad kan prima facie niet vaststellen dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek heeft gedaan van alle pertinente elementen van de zaak, noch dat de motieven van de beslissing onafdoende zijn omdat de motivering in rechte en in feite onevenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad acht prima facie de beslissing op grond van het betoog van verzoeker niet disproportioneel, noch kennelijk onredelijk.

Een schending van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel, of van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, blijkt prima facie niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat hij zal gescheiden worden van zijn vader, terwijl hij nu net naar België is gekomen met het oog op gezinshereniging met zijn vader. Met verwijzing naar zijn tweede middel meent verzoeker dat er geen pertinente motieven zijn voor de vasthouding, maar enkel over de gezinshereniging, terwijl thans een bevel om het grondgebied te verlaten voorligt en hem doelbewust de mogelijkheid wordt ontnomen om de aanvraag op normale wijze te doorlopen. De Raad heeft supra reeds prima facie vastgesteld dat de aangehaalde motieven wel degelijk pertinent zijn in het licht van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Hij heeft ook reeds aangegeven niet bevoegd te zijn om zich uit te spreken over de wettigheid van de vasthouding. Verder volgt de Raad prima facie ook niet dat de bestreden beslissing hem doelbewust verhindert de aanvraag gezinshereniging op normale wijze te doorlopen aangezien het betalen van de retributie een ontvankelijkheidsvoorwaarde is alvorens de procedure een verder verloop kan hebben. Aangaande de retributie stelt verzoeker dat dit motief naast de kwestie is, omdat het dossier niet in dat stadium is geraakt en de vraag niet is gesteld om dit te betalen. De Raad kan prima facie niet aannemen dat dit motief naast de kwestie zou zijn. Het blijkt bijkomend ook een verplichting waaraan bij aanvang van de procedure moet worden voldaan. Immers conform artikel 1/2 §1 van het Vreemdelingenbesluit moet bij de indiening van de verblijfsaanvraag, de vreemdeling bewijzen dat de in artikel 1/1 van de wet bedoelde retributie betaald werd.

Verder stelt verzoeker dat een inmenging in het respect voor het familieleven slechts toegestaan is indien dit door de wet is voorgeschreven, noodzakelijk is in een democratische samenleving en proportioneel is. Verzoeker betwist uitdrukkelijk niet dat een wettig doel wordt beoogd maar is van oordeel dat de bestreden beslissing bezwaarlijk de proportionaliteitstoets doorstaat omdat de bestreden beslissing een bijzonder zware maatregel is voor hem aangezien zijn aanvraag tot gezinshereniging

louter en alleen is afgewezen omdat hij beweerdelijk een vals paspoort zou hebben, hij dit betwist en hiervoor de redenen niet kent. Verzoeker meent dat hem minstens een langere termijn had kunnen toegekend worden om het dossier te vervolledigen, een nieuw of ander bewijs van identiteit voor te leggen, veeleer dan onmiddellijk over te gaan tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vrijheidsberoving. Verzoeker acht de bestreden beslissing dan ook manifest disproportioneel.

De Raad merkt in het algemeen op aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM dat hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt weliswaar vooreerst het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Dienaangaande stelt de Raad in casu vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker weliswaar een geboorteakte heeft voorgelegd waarvan de echtheid niet wordt betwist, doch geen identiteitsbewijs waarvan de echtheid wordt aangenomen. Met andere woorden is *prima facie* niet duidelijk dat verzoeker werkelijk de persoon is die op de geboorteakte wordt vermeld. Verweerder wijst hier *prima facie* terecht op ter zitting.

Verder heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de relatie tussen een vader en een meerderjarige zoon in principe niet valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Immers, waar het EHRM de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK).

Verzoeker gaat niet in op dit motief van de bestreden beslissing bij de uiteenzetting van zijn middel en toont prima facie niet aan met enig begin van bewijs dat zijn band met zijn voorgehouden Belgische vader bijkomende elementen van afhankelijkheid vertoont die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Bijgevolg kan prima facie in casu niet aangenomen worden dat een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn voorgehouden vader aannemelijk is in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat de gemachtigde in casu ook niet moest overgaan tot een proportionele belangenafweging.

Verder volgt de Raad prima facie niet dat verzoeker te weinig tijd heeft gekregen om een authentiek identiteitsdocument voor te leggen. Vooreerst is iedereen ertoe gehouden zich ervan te weerhouden vervalste documenten te gebruiken, bijkomend wist verzoeker volgens de door hem weergegeven feiten in het verzoekschrift reeds sedert 1 augustus 2019 dat zijn voorgelegd paspoort op de echtheid zou worden onderzocht.

De Raad aanvaardt prima facie geen schending van artikel 8 van het EVRM, van het motiveringsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het derde middel is niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

mevr. E. COCHEZ,

De griffier,

E. COCHEZ

Wvd. voorzitter, rechter in Vreemdelingenzaken

Toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. MAES